

mente da, at det var bedre, at de foretog Turé, hvor Ellen kunde være med. Og saaledes blev det.

Kom de saa Steder, hvor der trængtes til Forklaring, vendte Dr. Dahl sig gjerne til Ellen, hun var jo mest ukendt, Margrete kunde selv tænke, og desuden havde han saa ofte derhjemme fortalt hende om alle disse Steder, saa det var for hende, som om hun havde været der engang før med ham. Naar hun undertiden fortabte sig i et eller andet, da blev Ellen borte, og Doktoren maatte søge hende, ved Tilbagekomsten var da Ellen overstadig lystig og straalende af Livslyst, hvorimod Doktoren gjerne var forstemt.

Margrete begyndte at føle sig lidt tilovers, thi Ellen var utrættelig i at udspørge Doktoren om alle Ting, og det lod til at være ham kært at besvare hendes Spørgsmaal. Margrete blev mere og mere tavs; hun saa godt, at dette pinte ham, og dog kunde de ikke mere tale med hinanden som før. Glansen, der faldt over Ellens sprudlende Vid og lette Væsen, kastede Skygge over Margrete og gjorde hende ked-sommelig og tung.

Ellen svingede imellem Fortvivelse og Lyksalighed.

Tiden nærmede sig nu til Hjemrejsen. Ellen og Lægen var gaaet ud, og Margrete sad alene hjemme. Da de kom tilbage, holdt de hinanden i Haanden. Ellen fløj hen og slyngede sine Arme om Margretes Hals og sagde: »Jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden, vi er forlovede.«

Doktoren rakte hende med sin sædvanlige Frimodighed Haanden og sagde: »Kære Margrete, De vil i Sandhed glæde Dem ved vor Lykke, De er som en ældre Søster for os begge.«

Margrete, som ved de alvorligste og mest afgørende Øjeblikke i sit Liv altid tidligere havde bevaret Ligevægten, var lige ved at segne; hun greb krampagtig for sig — kun et Øjeblik — derefter rakte hun dem Haanden, den var iskold som det Smil og den Lykønskning, hun fremstammede, men de var alt for opfyldt af deres Lykke til at mærke dette.

Rejseruten blev forlænget. Ellen havde faaet den Ide, at Brylluppet skulde staa derude i det fremmede. Det vilde være saadan en umaadelig Fornøjelse at overraske Veninderne med at komme hjem som Fru Dahl.

Doktoren gav efter, Brudestadsen skulde købes, Margrete maatte besørge alt, hun var jo saa praktisk; hun købte Kniplinger, hun indrettede, hun syede. Alt blev saa nydeligt; hun kunde altid træffe deres Smag og, hvad der klædte Ellen bedst.

Men for hvert Stykke, Margrete syede, var det, som om noget døde i hendes eget Indre, især hadede hun sin hele tidligere Gærning i de mange Aar paa Hospitalet, det var dog den, som havde berøvet hende hendes Ungdom og al den fortryllende Ynde, som hun vidste, hun havde ejt, og som ogsaa var det, han elskede, forstod hun nu.

Dagen nærmede sig. Brylluppet skulde holdes i Hotellet i al Stilhed, kun med nogle faa fremmede, som var bleven henreven ved den fortryllende Ellens Væsen. Hun var dejlig som Brud, klædt i Silke og Kniplinger, Haaret frit opløst under Sløret, det havde

han ønsket; »det var det, der først fangede mig,« havde han sagt.

Nu var Højtideligheden til Ende, og man skulde skilles. Ellen var meget bevæget. Hun kom stille hen til Margrete, lagde sin Arm ømt om hendes Hals og hviskede: »Nu kan jeg betro dig, at jeg har været grulig skinsyg paa dig, tænk undertiden trode jeg, at min Ven var forelsket i dig. I talte altid saa meget sammen, som jeg ikke forstod, men nu ved jeg, at du under os vor Lykke, Margrete! Du er større end jeg, men du kender ikke til at elske med den Lidenskab, som jeg. — Tak for al din Æmhed, søde Margrete!«

Doktoren var som altid rolig, han tog begge Margretes Hænder som hin Dag, da de skulde rejse, og sagde: »Ogsaa jeg føler en dyb Trang til at takke Dem paa denne lykkelige Dag, Margrete! De har været mit Livs Sol, De fremdrog det bedste i mit eget Væsen, De befriede mig fra denne Menneskeforagt og bragte Kærlighedens levende Kilde til at rinde, og nu denne sidste store Glæde, — De har selv ført Ellen i mine Arme, min Ven, min Søster! Nu maa vi være »dus«, nu vende vi tilbage til vor vante, fælles Gerning.«

Hun stod med nedslagne Øjne. Han bad hende se op, men da hun saa ham ind i Øjet, læste han i hendes en underlig Skrift, som han ikke kendte, og som vakte en lønlig Gru midt i hans glade Stemning.

De forlod Stuen. Margrete tog Lampen og gik ind i sit eget Værelse, satte den paa Bordet og kastede sig ned i Sofaen med Hænderne for Øjnene.

»Tilbage til vor fælles Gerning«, gentog hun monotont efter ham, »nej, aldrig, aldrig! Jeg vil ikke arbejde mere, jeg hader dette Trællev, denne Opgiven af sig selv, nej, saa hellere dø.

Dog, jeg kan ikke,« — hun fremtog sin Andagtsbog, som i de lange Nætter, naar hun sad ved Sygesengen, havde styrket hende til Udholdenhed og Selvfornægtelse. I hendes exalterede Tilstand var den uden Virkning paa hende. Hun slukkede Lampen, rullede Gardinet op og aabnede Vinduet. Maanen skinnede ind og kastede sin matte Glans paa hendes fordrejede Træk.

Uvilkaarlig løftede hun sine Øjne mod den stjerneklare Himmel og sagde:

»Barmhjærtige Gud, forer du Menneskene, leder du Hjerter som Vandbække? Hvorfor førte du da mig fra mit indelukkede Liv ud til solbeskinnede Vidder, for atter at sætte mig tilbage i et endnu dybere Mørke? Hvorfor skabte du dette bankende Hjerte til Kærlighed? Hvorfor satte du Kærlighedsbægeret til Læben for at lade mig se en anden tomme det? Hvad er min Brøde, at du tvang mig til at føre hende ind i hans Arme, for at hun skulde stjæle min Livslykke? O, blot jeg kunde græde. Bedugger du ikke Blomsten, naar den bøjer sit Hoved i Nattekulden, har du da ikke en Taare til at smelte og frigøre Smerten?«

Men Taarekilden var standset, og hendes Ansigt antog nu det forstenede Træk, som er Forløber for Vanvidet.

Dog var hendes Sanser endnu klare. Hun hørte